

Komandi partur

Í komandi parti verður aftur farið til bardagasiglingina hjá Andrew, tá hann greiðir frá serligum hendingum.

Upprunaliga turkihúsið hjá Dias á Heyggi.

Eina ferð var abbadóttur Bob við manni og vinfólki her og ferðaðist. Hetta var eitt stórt upplivilsi hjá báðum pörtum og vísir, hvussu vinskapur kann fara í arv. Nú kann so triðja ella kanska rættari fjórða ættarliðið halda vinabondini við líka. Eg havi eisini veri í Norra og vitja Fylling í Langevåg (við Álesund). Fleiri av monnunum við Silver Spray, vórðu eisini vinir fyri lívið. Eg helt samband við teir, til teir so við og við fullu frá.

Bílig olju, men kortini....

Oljan kostaði, tá ið eg byrjaði, 30 oyru/liturin, og bensinið 35 oyru/liturin. Hetta ljóðar ikki av nógvum, men sammett við lønarlagið tá, mundi tað vera eins dýrt og í dag. Í 1940 var tímalønin 76 oyru um tíman. Eitt ár ella seinni fór hon upp í eina krónu. Tá kostaði oljan eisini 30 oyru.

Eg hevði oljuna í 19 ár fram til 1972. Heri Hjelm tók yvir, men hann gavst skjótt við tí, og so tók Hans (Hanseemann) Debes yvir.

Aftur at sigla

Vit fluttu til Havnar í 1972, og eftir stuttari tíð fór eg aftur til sjós, hóast eg nú nærkað-ist teimum seksti. Eg fór við gomlu Sólborg við kraftblokki eina tíð. Eg var ellisforseti umborð á Sólborg, men eg var ofta fyrstur uppi, tá teir róptu at kasta. Eiler var skipari, men aðrir skiparar vóru eisini sum Palli Johannesen og Agga í Garðastovu, báðir vestmenningar. John hjá sterka Jákupi var stýrimaður. Beðin Christiansen var 2. stýrimaður.

Og tað var munur á skipum, frá tí eg fyrstu ferð fór burtur sum 13 ára gamal við "Merkur". Vit vóru nú tveir mans um kamarið og heitt og kalt vatn. Í dag er tað enn flottari. "Norðfarið", sum var bygd í 1929, varð roknað sum eitt nútímans skip tá í tíðini, men hon hevði einki WC – bara bukku!

So komu Cubabátarnir. Eg fór við einum av teimum sum 1. stýrimaður at liggja við boripallarnar í Norðsjónum og við Hetland. Vit finga eina ferð ein stóran sjógv, og allir rútarir í stýrihúsinum fóru. Eg var einsamallur á brúnni, men

eg var so heppin, at eg sá sjógvin bróta, so eg boygdi meg undir rútin og helt meg fastan í gelendaran, so eg fekk ongan skaða uttan í hondina, sum eg hevði hildið meg fastan við. Glasið, sum kom inn, skar meg í hondina, og eg bløddi nakað illa. Alt gjørdist myrkt umborð, tí sjógvur kom í el-skipanina, men telefonin riggaði tó framvegis, so vit finga rópt á boritornið, at vit høvdu fingið hendan skaðan. Vit finga sett oljulaternurnar upp. Vit finga ein leidning úr maskinrúmunum upp í stýrihúsið, so vit finga ljósið aftur. Stýrigreiðirnar, sum eisini vóru heftar at streymi, fóru, so vit máttu stýra við hond. Tað var strævið, tí tað vóru so nógvir umdreyningar. Vit lensaðu so inn til Kristansand, og eitt annað skip, sum lá við boripallin, kom í fylgi við okkum.

Aftaná Cubabátarnar gjørdist eg tollari í Havn um summarid í fyra ár í feritíðini. Um veturin var eg burtur við Sólborg, og eg sigldi eisini nakrar túrar við Bliki hjá Skipafelagnum.

Bjargaði Skúmaranum

Eftir, at eg var vordin um 75 ár, var eg náttavakt á Skipasmiðjuni í nøkur ár. Tað var hugaligt at kunna gera nyttu, hóast komin væl til árs. Eina náttina illveður var, var "Skúmarin" við at slíta, men eg fekk í ein enda og fekk hálað hann so frægt inn, at eg kundi leypa umborð og binda hann aftur. Havi lukkutíð altíð verið lættur á fótum, til eg gjørdist lamin fyri nøkrum árum síðani.

Seinasta túr 79 ára gamal

Mín síðsta túr gjørdi eg sum 79 ára gamal. Tá ringdi Eiler (Jacobsen) til mín og bað meg koma við sum 2. stýrimann við rækjutrolaranum Sólborg at fáa sett skjøtil á túrin. Eg játtaði, og John Joensen kom við sum 1. stýrimaður. Vit fóru upp til Svalbard, og vit skuldu fara av í Longyearbýnun, men vit sluppu ikki inn fyri ísi. Vit royndu fleiri ferðir at bróta okkum inn. So var umhugsað, at vit skulu fara inn við kavaskutarum, men so komu ávarðingar um, at teir høvdu sæð ísbjarnir har á leið.

At enda varð ein tyrla útvegað, og hon setti seg á ísin nærindis skipinum. So blivu vit triggir loraðir niður á ísin og ginga yvir til tyrluna. Sjálvur var eg í svartaskóm, men ísurin var turrur, so tað bilti ikki.

Eg hevði bát og róði út – eisini aftaná at vera lagstur upp á land. Á tann hátt kundi eg forsýna allari familjuni við fiski. Hugurin til sjógvin hevur altíð verið góður

1959 og til og við 1971, tá ið hann flutti til Havnar. Andrew var politiskt áhugaður og var eitt tíðarskeið uppi í politikki. Hann sat í sóknarstýrinum árinum 1967-1970 og var borgarstjóri í Vági í 1968 – 1970.

Hugaligur seinasti boðskapur frá Andrew

Nógv av hesum, ið eg havi greitt frá, hevur

Bindiklubbun hjá Miú í Vági í 1950'unum. Tær eru frá vinstu: Frida Absalonsen, Lena Olafsson, Elly Djurhuus, Elaina Vilhelm, Kathrina Leo, Mia Godtfred.

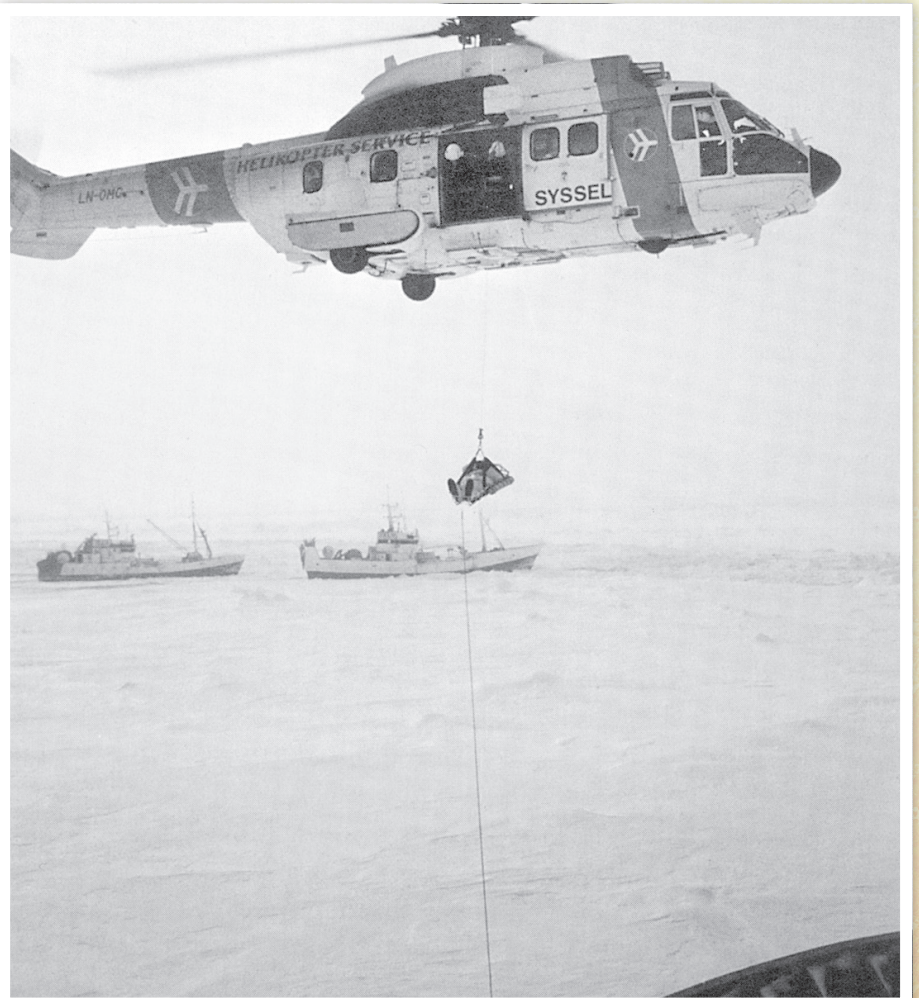
og veiðihugurin ikki minni góður.

Enn gleiðist eg um at hoyra, at tað gongst flotanum væl, og tað hendir seg, at onkur skipari stókkur inn á gólvið at práta og siga frá. Eg var ofta í Undirhúsinum, men tá heilsan fór at bila, mátti eg gevast við tí.

Her kann skoytast upp í, at Andrew var við til at stovna Suðuroyar Sparikassa og sat í nevndini eftir, at Elith var var farin í

ikki verið í egnari styrki, men av náði Hans-ara, ið øllum ræður. Hann eigur æruna og tókkina. Eg vil enda við at takka øllum, ið eg havi havt við at gera, og sendi eina heilsan og Guds signing til okkara siglandi fólk".

Tað var heppið í síni tíð at hitta Andrew í 2004. Hann andaðist árið eftir. Mia doyði í 2009. Men teirra søga livir!

Soleiðis endaði seinasti túrur til skips hjá Andrew.